

Sibelius soi sellolla

Kehuvin edellisessä Imelää joulua -jutussani, kuinka Tuliset tenorit ja suloiset sopraanot - joulukonsertin ilopilleriksi kohosi veikeä viulisti Liisa Makkonen. Hän oli varastaa koko shown. Ja niin hän totta tosiaan aika ajoin tekikin.

Mikäpä sen osuvampaa, kuin että Makkosten lieksalaisen musiikkiperheen nuorin vesa Jussi Makkonen saapui Perniöön kirkkoon soittamaan Sibeliusta seuranaan pianisti ja kotikylämme basso. Makkosten klaaniin kuuluu seitsemän sisarusta, joista peräti kuusi musisoi ammatikseen. Pielinen Soi -festivaali ja Monola-juhla viikko ovat nousemassa Kuhmon rinnalle, eikä Makkosten rooli tässä ole suinkaan vähäinen.

Perniön loppiaiskonsertin vieraat sellisti Jussi Makkonen ja pianisti Nazig Azezian ovat niittäneet mainetta Sibeliuksen vetoisilla juonnetuilla koulukonserteilla. He ovat vetäneet pari tuhatta esitystä, jotka ovat tavoittaneet puolisen miljoonaa koululaista. Suurelta osalta kuulijoita jutut menevät totutusti toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Mutta varmaan on tarttunutkin.

Perniössäkin Jussi Makkonen nousi kappaleiden välillä seisomaan ja kertoili lupsakasti mikin välityksellä Sibeliuksen teosten synnystä ja taustoista. Suurelta osalle kuulijoista tarinat ovat varmasti tuttuja, joten lapsille räätälöidyt spiikit tuntuivat vähän pitkäköiltä.

Mutta soitto ja laulu ei tuntunut!

Konsertti alkoi Sibeliuksen tunnetuimmalla teoksella Valse Triste, joka on osa näytelmämusiikkia. Minulle, lähes soittotaidottomalle mutta nuotteja ymmärtävälle, Valse Triste on mysteeri. Se tuntuu niin surulliselta, mutta se menee duurissa. Miten se on mahdollista? Sellon sävy tulkitsee hienosti tunnelmaa.

Ylimääräisenä välikappaleena ennen lauluja soi Armas Järnefeltin Kehtolaulu, joka sekin sopii hyvin sellolla soitettavaksi. Järnefeltin liittämisen Sibeliuksen väliin onkin mitä luonnollisinta.

Ohjelmalehtisessä Ikka Leikkosta tituleerataan perusperniöläiseksi maanviljelijäksi. Mutta niinpä hän vaan astui estradille ja kajautti Sibeliuksen kolme ylvästä yksinlaulua. Näistä hienoin on ja hienoimmin meni Laulu ristilukista, jonka teksti on arvoituksellinen. Lienevätkö venäläiset ymmärtäneet, että ristilukki kuvaa sortajaa. Ristilukki on sinällään myös hieno pianoteos, mistä pianisti Nazig Azezian antoi oivan osoituksen.

Jussi Makkonen kertoi pitkään Sibeliuksen matkoista ja oleilusta Pohjois-Karjalassa. Säveltäjä sai runsaasti ideoita ja vaikutteita sikäläisestä luonnosta. Sibelius, vaikka tulikin ruotsinkielisestä kodista, arvosti todennäköisesti korkealle karjalaista kansanperinnettä. Suomalainen runopoljento auttoi myös häntä erottumaan eurooppalaisesta standardista.

Konsertti päättyi tietysti Finlandiaan, jonka nimi kuului aluksi uhmakkaasti: Suomi herää! Sävelrunon hymni varastettiin aikoinaan parinkin maan kansallislauluksi, mutta Suomelle se ei ole kelvannut. Olen monesti törmännyt ulkomaan ihmisiin, jotka onnittelevat Suomea hienosta kansallislaulusta. Juttu päättyy aina pettymykseen.

Sibeliuksen virsi sopii varmaan muodollisesti loppiaiskonsertin päätteeksi. Minusta se kuitenkin latisti tunnelmaa ja tavallaan esti yleisöä haluamasta ja esiintyjä esittämästä kunnan ylimääräistä.

Ai ai, olisipa päätteeksi tullut vaikka tainnuttava teema Sibeliuksen Sadun keskipaikkeilta. Taa taa taa taa tatata taa ... Ja sellolla soitettuna.

pajen.fi